

กวีประชาติ: ความทรงจำที่น่าหดหู่

[ประชาติ / บทความ](#)

ประชาติทำหน้าที่เป็นเวที เนื้อหาและท่าที ความคิดเห็นของผู้เขียน อาจไม่จำเป็นต้องเหมือนกองบรรณาธิการ

Submitted on Sun, 2020-10-04 10:06

ดอกเข็ม

2/10/2563

ฉันตื่นขึ้นด้วยความกระปรี้กระเปร่า
แน่ล่ะ! แสบไม่ได้นอนมาหลายคืนติดต่อกัน
จับรถเมล์เดินทางไปยังที่หมายเหมือนเคย
ด้วยใจมุ่งมั่นไม่เคยเปลี่ยนแปลง

ฉันต้องลงเดินตั้งแต่ศาลาเฉลิมไทย
ผู้คนหลังไหลไปด้วยความรีบเร่ง
ท้องถนนร้างยวดยานหากแต่สับสนวุ่นวาย
ในใจฉันบอกว่ามีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น

สองเท้าพาฉันมาถึงหน้าพระแม่ธรณีบีบมวยผม
วิญญาณฉันแทบหลุดจากร่างด้วยความตระหนก
ตรงหน้าฉันคือกองมนุษย์ถูกไฟเผาบนยางรถยนต์
ขาโผล่พ้นขอบยางเปลี่ยนเป็นสีม่วงคล้ำชวนหดหู่

ฉันเดินต่อไปจนถึงหน้าธรรมศาสตร์ที่คุ้นเคย
ฝูงชนฝั่งตรงข้ามส่งเสียงเฮราวกับชมมหรสพ
ฝูงชนที่บ่าคลั่งต่างส่งเสียงเชียร์ชายผู้หนึ่ง
ที่กระทำทารุณกรรมต่อศพที่ถูกแขวนคอกับต้นมะขาม

อีกหลายศพที่ถูกทารุณกรรมในแบบที่แตกต่างกัน
บ้างเชือกผูกคอตกลงไปบนผืนหญ้า
บ้างไม้แหลมตอกอกร่างไร้ชีวิต
ฉันมองไปทางขวาคือวัดมหาธาตุ เบื้องหน้าคือพระบรมมหาราชวัง

แม้กาลเวลาจะผันผ่านไปแล้วเกือบครึ่งศตวรรษ
แต่ภาพเหล่านั้นยังคงแจ่มชัดในใจฉัน
บางครั้งอยากจะลบความทรงจำไปจากใจ
มันกลับยิ่งตราตรึงฝังลึกจนไม่อาจจะลบเลือน

แหล่งที่มา

เว็บไซต์ประชาไท. กวีประชาไท: ความทรงจำที่น่าหดหู่. เผยแพร่เมื่อ 4 ตุลาคม 2563.

เข้าถึงได้จาก <https://prachatai.com/journal/2020/10/89800>